

IF WE NOW TRY TO JUMP FROM GLOBAL ART WORLD AND GLOBAL SOCIETIES TO FINLAND, IS THERE A POST-INTERNET WAVE IN FINLAND?

REIJA: I feel at the moment in Helsinki it is used in a negative sense. It's not used as a way of starting conversations, but for shutting them down, "Yeah, it's nice, but it's so post-internet!" That has also been thrown at me from a teachers when talking about my videos – "Ok, you use this kind of font, it seems just like as a post-internet stamp on a work that otherwise would be something else". And it feels external, it doesn't speak about the content, it's just scratching surfaces.

OTTO: People in Finland have access to the same networks as people, artists, places everywhere, so it is also global. Though, I've been thinking if these small non-profit artist-run spaces had been existing so numerous before, or has it emerged after, with kind of post-internet times. People who have come with post-internet or after want now physical spaces.

REIJA: I think they collide, not that they are deeply related. Maybe the kids of the internet are more critical about certain structures like art institutions, how it has been done and they are more open to see how it could be done.

JAAKKO: Maybe it's also possible to have a community through horizontal relations within the art system. Usually you appeal to powers, where it's very isolating to do applications alone, then you send them and then you can have a rejection or yes via mail, you will never meet the people, there's no dialogue. The post-internet means to me that I'm actually engaged with people with very different societal circles and geographical locations and we can talk about our common interests.

I also feel like it's a term that anyone wants to avoid. The Finnish art system has an obsession that everything has to be clean and neutral and not tarnished by the current moment, there's an obsession with timelessness. There are no cellphones, no ugly clothes, no cars, no electricity in Finnish art, it's just someone lying naked in the lake. There has been big emphasis in Finnish art, that it should not lower itself to the level of the everyday.

OTTO: Yes, there is that kind of judgment.

HENNA: In Finnish art world craft is extremely appreciated and post-internet art might be threatening it. Therefore it is sometimes tricky to talk about the work itself when there's the layer of threat to craftsmanship. It's the very core of the valuable art and invaluable art. But we live in the time when technology is developed extremely fast, there are generations of people who have completely different way of recognizing craftsmanship.

JAAKKO: There's a lot of post-internet art, which has very high production value, for example Jon Rafman is doing now laser cutting marble and Oliver Laric has made really difficult sculptures, there are lots of sculptures that use new manufacturing technologies.

PEKKO: I see the long-term development in a way that there are group of crafts, we know these crafts and if we teach certain people that seem gifted these crafts, they become artists. I would agree that in Finland there is more of the residue of this old thinking than in many other countries. That broke when the video and sound came, but you cannot put art anymore into predictable group of skills that you can turn into crafts of art, it can be combined in any way. I think that's something post-internet art will serve to push even further, because it introduces yet another range of mediums, yet another set of skills.

JAAKKO: I think the craftsmanship is not the biggest obstacle, the gap is much more in the intentions of art and the artist's relation to the viewers. Finland is very used, that the artist has

completely direct, non-ambiguous, sincere relation to their medium and their work should have completely clear one-to-one relation to the audience. They want to make something beautiful, they learn to make something beautiful and they show it to you to generate the feeling that it's beautiful and touching. My experiences with working here is, that all the time there's a questioning of my honesty and my character, what are my intentions, why am I using irony, even if I'm not ironic. They think I want to fool the audience.

DO YOU FEEL IT IS CHANGING NOW WITH YOUNGER GENERATIONS AND POST-INTERNET ART?

OTTO: Not totally, but little, the post-internet times are showing the awareness.

JAAKKO: Maybe, we're on the bridge. I remember when I was in school and I saw the Batman movie "The Dark Knight" and I thought I want to make work like this. The teachers thought I want to make work which is critical about the Hollywood spectacle. I said "No, I really loved this movie!" Or when we're talking about Tumblr, people used to say "Oh, this is so Tumblr!", then you'd know to be ashamed. Now people don't feel ashamed anymore, it's breaking in a way.

REIJA: I think there is still the assumption of irony in the work where these kind of source materials are used, but it's not an ironic interest into everyday lowbrow, it's an actual interest.

DID FINLAND FACED THE PHASE OF INTERNET ART, WAS IT RECOGNIZABLE HERE?

PEKKO: I don't think, or at least in this kind of visible museum level.

OR WERE THERE NET-BASED ART/ARTISTS?

JAAKKO: Probably yes. Marita Liulua was making very nice CD-roms, but I don't think there has been enough institutional labor to figure out its trajectories.

REIJA: The difference between net-art and post-internet art is that the latter also exists in the gallery context, in object-based works. And making and seeing objects is a different kind of thinking and understanding of things. It's this physical, almost visceral way of approaching materials. Even if it's a video, then the fact that it's in an installation of things, it's already a different kind of experience than watching it online. But I don't mean to say that it's better or of higher quality.

JAAKKO: I was thinking about it now, that this is another art discussion that is about structural issues and about capitalism. I think it's a big shame that you never get to talk about art, it already means that capitalism won.

PEKKO: For me the most interesting creations of art have been structural.

JAAKKO: I also think that it's a negative institutional hegemony in Finland right now to try to always assess art's positive contribution to society or what are the merits of art in creating a better social democracy, which usually leads to public art, community projects. But one of the functions of art is that it's totally useless. It's sad to think that art should be useful or in service of a profitable goal of universal well-being. The reality of people's lives is that they are doing things because it's nicer, funner or whatever, maybe there isn't always necessity in it.

URB-festivaali pyysi Olli Ahlroosilta ajatuksia rituaalin ja taiteen suhteesta.

Katso, rituaali

OLLI AHLROOS

1. Katso taiteen ja rituaalin yhteistä historiaa. Niiden sulautumista toisiinsa. Kysymykset niiden suhteesta väärittyvät vahvoilla mielleyhtymillä ja mielikuvilla. Oletuksia tekisi mieli julhita johtopäätöksinä heti kun... no, katso vaikka.

2. Katso luontodokumenttia. Katso kun sir David Attenborough esittelee vesilintujen soidinrituaaleja. Linnut osoittavat hellyyttä ja kiintymystä toisiaan kohtaan yksityiskohtaisella korografialla.

Katso miten paratisilinnut houkuttelevat parittelukumppaneita koristelemalla pesärevirejään ja esittämällä toinen toistaan ihmeellisempiä performansseja. Katso tanssia ja sulkaloistoa. Kuuntele laulua. Rituaalisuutunutta kiima.

3. Katso sitä tapaa, jolla 1950- ja 1960-luvulla eurooppalaiset avantgardetaiteilijat kävivät vakiintuneiden moraalikoodistojen kimppuun. Kyseenalaistamalla vakiintuneet taidekäsitteet, he koettelevat vielä meidänkin käsityksiämme siitä, mitä taide voi olla. Miten he sen tekivät? Käymällä käsiksi taiteeseen liittyviin rituaaleihin.

Katso itävaltalaisen Hermann Nitschin *Das Orgien Mysterien Theateria*. D.O.M.T. hylkäsi 1950-luvulla vanhat taide- ja esityksirituaalit ja korvasi ne alkukantaisilla, ikonografisilla rituaaleilla, joiden läsäefekteinä nähtiin roppakaupalla rastoja ja sisäelimiä, väkivaltaa ja seksiä. Eurooppalainen mielikuvitus eli tuhon pelossa. Vakiintunut taide tarjosi pakoa todellisuudesta. D.O.M.T. tarjosi totuutta lautasella, raakana.

Kysyttäessä rituaalin ja taiteen suhdetta oman aikamme nykytaidekeskustelussa kiinnostuksen kohteet vaikuttavat laistuneen arkisempiin rituaaleihin. Rituaaliksi lasketaan puhekieltä seuraten mitä tahansa ruuanlaitosta puhumiseen.¹ Arkisista tapahtumista kiinnostuneet taiteilijat kuten Tino Sehgal ja Lee Mingwei valottavat ihmisten arkea uudesta näkökulmasta ja tekevät sen eri aspekteja näkyviksi nimenomaan *arjen rituaaleina*. Puhetavassa kaikuu arvatenkin nostalgialta 1960-luvun taideteorioita ja manifesteja kohtaan. Merkitys vaan on kadonnut.

Kun rituaalin merkitys muuttuu näin radikaalisti, kysymys taiteen ja rituaalin suhteesta trivialisoituu.

4. Katso uskonnollisia, hengellisiä tai muita dogmaattisia yhteisöjä. Ne eivät keskity tutkimaan rituaalejaan vaan toistamaan, ylevöittämään ja varjelemaan niitä. Katso taideamaalmaa. Onko se *tällainen* yhteisö?

5. Katso taas eläintä, käytöksen *rituaalisuutusta*. Eläin kanavoi voimakkaita ärsykereaktioita selviytymisen kannalta suotuisaan muotoon. Eläimelle ei ole useinkaan suotuisaa hyökätä kilpailevan lajitoverin kimppuun loukkaantumisen ja kuoleman uhalla. Viettireaktio rituaalisuuta maan kaapimiseksi. Väkivallan sijaan toteutuu performanssi sen uhasia. Vietti kanavoituu vietin kommunikoinniksi. Eläin esittää seremoniallisen performanssin, joka antaa mahdollisuuden peräintyvä ja kaapia maata toisenkin kerran. Katso sitten traditionaalisen thainrykkelyn tai vaikka Uuden-seelannin rugbymaajoukkueen seremonioita. Väkivalta rituaalisuuta taiteeksi.

6. Katso viettikäytöksen rituaalisuutusta laajempuna sosiaalisen ilmiönä. Yksittäisten reaktioiden kanavoitumisen moninkerta saa ulkopuolelta asetetun sosiaalisen kontrollin piirteitä. Laumassa oleminen suotuisat piirteet perustuvat tiettyyn pisteeseen asti tälle kontrollille. Laumassa ei tapella, vaikka väkivaltaa uhka ja pelko ovat läsnä. Muristaan ja vilautellaan kulmahampaita. Rituaalisuutuneista käytösmaaleista – performansseista – rakentuu sosiaalinen järjesty.

7. Kun rituaalista poistaa performanssin, syntyy abstrakti Laik. Kun rituaalista poistaa Lain, syntyy autonominen esitys: Taide.

8. Ja katso, minkälaisien kyseenalaistamattomien ja näkymättömien rituaalien on täytynyt tapahtua, ennenkuin tämä tai tuo teos on tällä tavalla esillepanttu ja sinut on päästetty sen äärelle? Ja minkälaiset rituaalit on läpi käyty ennenkuin taiteilija on hyväksytty lavalle ja pääsilytettu laiteuttu myyntiin?

Montako ylevöitettyä ja varjeltua rituaalia ennenkuin taiteilija hyväksytään taiteilijaksi ja teos taiteeksi? Ja montako tilaisuutta raa'an totuuden esittämiseen on menetetty?

9. Silti, katso taidetta. Katso teosta. Mikä siinä on taidetta ja mikä rituaalia? Mikä vallankumousta oman pääsi sisällä? Mikä spontaaniana hurmosta?

Eikö taideotus ole liikutannut sinua niin syvästi, että olet vain vainoin saanut reaktioksi pakotettua joksikin sosiaalisesti hyväksytyksi rituaaliksi? Etkö ole kanavoinut rituaalia ja kaipuusi käsiin yhteen hakkaamiseksi? Etkö ole pakottanut kehosi taidemuseon hiljaisuuteen, vaikka olet teoksessa nähnyt kuoleman ja sisälläsi on kiehuun huuto ja riemu?

¹—Tämä on alio esimerkki MoMan taanoin järjeestästä keskustelutalaisuudesta, jossa Tino Sehgal ja Lee Mingwei puhuvat työskentelystään. <http://www.moma.org/explore/multimedia/audios/156/1668> (21.5.2015).